

Je to vtipný, klidně můžu mít skoro sedmnáct a všechny zuby moudrosti, ale stejně se mi sevře hrdlo, když mi dědeček dá pusku na čelo a přitiskne si mě k rameni. Jsem z toho naměkko, a skoro mě to vyléčilo. No jo, skoro, a to je přece hodně v tom stavu, v jakým jsem.

„Jak se má babička?“

„Jó, de to. Přijde v neděli.“

V neděli, vždycky v neděli, jedině v neděli. Prarodiče nikdy nemají na jazyku nic jiného než tenhle den. Je mi jich líto, nudí se a rádi by, abychom se za nimi přišli podívat častěji, ale stejně to dřív než ke konci týdne nejde. To je furt samý karate, plavání, hokej, klavír... Jsme všichni pořádně zaměstnaní vytvářením civilizace koníčků, takže nakonec za pár let šoupneme prarodiče někam do eldéenky, ať už máme svatej pokoj, protože to ke koníčkům rozhodně nepatří, starat se o starochy, co plácají nesmysly, a chovají se, jako by jim to tu patřilo. Naštěstí už tady nebudu, abych přihlížel týhle deportaci.

Vzpomínám si, že jsem jednou slyšel dědu prohlásit, že není na světě většího utrpení než tato dvě: mládí a stáří.

Hodnocení:

správné strategie, zejm. styl, posuny významů v P4 a výraznější P8, škoda jinak vyvážené, dobrý překlad

C